

Es ben bé una mala jugada que en un dia com avui em toqui ser a Albània com a president d'una missió del Consell d'Europa. Es un d'aquells casos en que els fets s'imposen sobre les voluntats i els desigs. No sé si contribuiré molt o poc a resoldre els problemes d'Albània i de Kosovo, però jo i els meus companys de missió farem el que podrem. Naturalment, jo voldria ser avui aquí, a costat de l'Adolf, i de tots vosaltres. Però ja que no hi sóc aprofito la distància per confessar-vos públicament algunes coses que he mantingut fins ara ben guardades.

Ja fa uns quants anys, quan em van arribar els primers vents sobre els amors de la Rosa, vaig patir uns moments de gran confusió. Ja sé que els amors molt sovint trenquen les regles de la lògica, però tal com jo entenia les notícies que m'arribaven la cosa anava molt més lluny i em donava un retrat de la Rosa més aviat insòlit. Un dia estava enamorada d'un xicot que es deia Adolf, però la setmana següent li queia la baba davant d'un altre que es deia Fitus, vuit dies després sortia amb un que es deia Dolfi i de sobte s'encaterinava del parent d'un sant, un tal Almató, que havia anat a fer la punyeta als pobres vietnamesos. Si us haig de dir la veritat, tot allò em semblava excessiu, però no m'atrevia a ficar-hi cullerada perquè jo era de fet un principiant en el cercle de les amigues de la Teresa Eulàlia.

De tant en tant tenia la temptació de dir-li amb la màxima gravetat que potser hauriem d'intervenir en aquell desgavell i aconsellar a la Rosa que es decidís abans de que les coses es compliquessin massa. La meva inquietud va augmentar quan vaig conèixer un dels pretendents, l'Adolf, i vaig pensar immediatament que la Rosa faria bé de casar-hi el més aviat possible i plantar d'una vegada els tres pretendents restants, però com que jo era de natural discret i veia que tant la Rosa com la Teresa Eulàlia s'ho prenien amb molta tranquil·litat vaig preferir tancar la boca i no ficar-me en un terreny tan complicat.

Amb l'Adolf de parella vam començar, doncs, les nostres aventures de muntanya i cada vegada m'agradava més aquell xicot silenciós, tranquil, rigorós en la planificació de la marxa i en la identificació dels senders. Però un dia vaig saber que la pròxima sortida la fariem amb el segon dels pretendents, el tal Fitus i allò em va incomodar, era com un traïció. Quan el vaig veure de lluny vaig pensar que tanmateix la Rosa tenia idees fixes i que només s'interessava per un model d'home, perquè aquell Fitus, vist de lluny,

2

s'assemblava molt a l'Adolf. Naturalment, quan el vaig veure de prop tot se'm va capgirar i fins i tot vaig entendre que el tercer, el Dolfi, havia de ser també l'Adolf. Però encara em quedava el misteri del quart pretendent, el parent del màrtir Almató. I quan vaig veure que la simpatia de l'Adolf pels capellans, els missioners, els màrtirs i els papes era tan perfectament descriptible com la meua vaig pensar que seria ben divertit organitzar una trobada dels dos pretendents i donar a l'Església un altre màrtir novell. Finalment tot va quedar clar i des de llavors transito de l'Adolf al Fitus, del Fitus al Dolfi i del Dolfi a l'Almató sense més entrebancs. Fins i tot em sembla que després d'una llarga aventura científica he descobert el codi secret de la Rosa per utilitzar un dels quatre noms en cada situació concreta.

Ara entenc, per exemple, la saviesa d'aquesta pluralitat de noms. Si l'Adolf és un company tan excel·lent, designar-lo amb quatre noms és com tenir quatre companys excel·lents. A més, cada nom es pot ajustar a les situacions més diverses: l'imperatiu "Adolf !!" de les converses costerudes es pot convertir en un suau "Fitus " en els moments de relax mentre que el "Dolfi", amb una "f" que s'aprima i s'allarga en la "i", augura una festa íntima del cos i l'"Almató" és com una declaració general de principis que no té rèplica. A casa meua tot ho hem de resoldre amb un "Jordi" que no es presta a tants matisos.

I ara que l'Adolf, el Fitus, el Dolfi i l'Almató es jubilen tots alhora i es podran dedicar a la bona vida serà interessant veure com respon cadascun d'ells, tot i que ja es poden aventurar alguns dels camins principals. Jo veig l'Adolf com un militant de les novetats en la cosa pública, el Fitus com un agosarat conductor que seguirà camins ja transitats i n'obrirà de nous al volant d'un 4 per 4, el Dolfi com un caminant que seguirà a peu aquests mateixos senders agafat de la mà amb la Rosa, i l'Almató com un matemàtic que ha ensenyat a milers de persones a entendre les regles generals del nostre món i que no accepta ni dogmatismes, ni veritats no demostrades, ni escriptures envellides ni profetes desaforats. I tant ell com la Rosa ja saben que en tots aquests camins sempre ens tindran a la Teresa Eulàlia i a mi com a companys.

Jordi SOLÉ TURA

Dijous 25 de febrer de 1999